

Arrest

nr. 191 249 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.09.2016 werd ingediend door:

Naam: T(...) Voornaam: M(...)

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.09.2016 gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde E(...) J(...) S(...), geboren op (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd:

- uitkeringsattest De V(...) dd. 25.05.2016 op naam van de referentiepersoon; loonfiches voor de periode september- oktober 2016 op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon (broer van betrokkene)

- loonfiches voor de periode februari - juli 2015 op naam van de vader van betrokkene

- bewijzen geldstorting via Western Union vanwege de vader van betrokkene aan betrokkene dd. 18.09.2009 en 06.12.2010: deze stukken – reeds voorgelegd en weerlegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging van betrokkene in functie van haar vader – tonen niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon.

- 'attestation de administrative' n° 1522 dd. 17.10.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene, de referentiepersoon en haar echtgenoot voor hun vertrek uit AZ op hetzelfde adres woonachtig waren: echter, uit de gegevens van het administratief dossier (OV (...)) en het Rijksregister van de referentiepersoon blijkt dat ze zich in juni 2010 in Antwerpen aanmeldde en sindsdien ononderbroken in ons land verblijft. Voor haar verblijf in België was ze woonachtig te Arnhem; haar drie kinderen werden in Nederland geboren (°2003 – Rotterdam; °2006 – Arnhem; °2010 – Arnhem). Haar echtgenoot vestigde zich in maart 2008 in België; voorheen verbleef hij in Spanje. De inhoud van dit attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient vermeld te worden dat dit attest geen data vermeld, en er dan ook niet uit blijkt in welke perioden zowel betrokkene als de referentiepersoon op dit adres woonachtig zouden geweest zijn. Uit dit stuk kan niet opgemaakt worden wanneer zowel betrokkene als de referentiepersoon Marokko verlieten, en of deze aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation de prise en charge' n° 338/2016 dd. 06.06.2016 waarin de lokale autoriteiten van (...) verklaren dat de broer van betrokkene haar ten laste neemt: echter, in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging dient betrokkene aan te tonen ten laste reeds van in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, niet van haar broer. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit attest enkel iets zegt over de situatie in juni 2016, op een ogenblik dat betrokkene reeds in België verbleef. Er werden tevens geen stavingsstukken ter ondersteuning van dit attest voorgelegd. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation de administrative' n° 334 dd. 17.10.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit in (...); 'attestation de non – imposition a la TH-TSC' n° 1843 dd. 10.06.2016: uit deze documenten blijkt dat betrokkene op datum van de attesten geen onroerende eigendommen bezat in Marokko. Echter, op datum van deze attesten verbleef betrokkene reeds in België; de voorgelegde attesten zeggen niets over de situatie voor haar komst naar ons land.
- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année (exercice): 2014' n°18859/2015 dd. 13.05.2015 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen inkomsten had in Marokko in 2014. Echter, in 2014 verbleef ze reeds in België. Het voorgelegde attest zegt niets over de situatie voor haar komst naar ons land.
- attest van aanmelding en attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht dd. 06.11.2013 en inburgeringscontract dd. 28.11.2013 op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 16.09.2016 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat niet werd aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonzus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige gegronde medische problematiek op naam van betrokkene. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het fair-playbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de hoorplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden metredenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn

zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedraglijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk.

Verzoekster deed op 24 oktober 2013 een aanvraag in voor inschrijving in het vreemdelingenregister als dochter van een Spaanse man (art. 40bis Vw.).

Deze aanvraag werd geweigerd op 14.04.2014. (stuk 8)

Het attestation Administrative d.d. 11.09.2013 dat werd voorgelegd zou niet authentiek zijn geweest.

Verzoekster deed voor de tweede maal op 4 november 2014 een aanvraag in voor inschrijving in het vreemdelingenregister als dochter van een Spaanse man (art. 40bis Vw.).

De volgende officiële stukken werden voorgelegd vanuit Marokko:

- Prise en charge d.d. 26.08.2014;
- Attestation administrative d.d. 08.12.2014.

Deze aanvraag werd geweigerd op 30.04.2015. (stuk 6)

Het eerste document werd verworpen omdat het op eer was opgesteld.

Het tweede document werd verworpen omdat het beperkt was tot een grondgebied van een Gemeente en omdat het geen informatie bevatte over de eventuele onroerende goederen.

Het beroep bij de RW werd verworpen. (stuk 7)

Verzoekster deed voor de derde maal op 19 mei 2015 een aanvraag in voor inschrijving in het vreemdelingenregister als dochter van een Spaanse man (art. 40bis Vw.). (stuk 4)

Volgend officieel stuk vanuit Marokko werd voorgelegd: -Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2014 d.d. 13.05.2015.

De aanvraag werd geweigerd op 16.11.2015. (stuk 5)

De motivatie luidde dat verzoekster niet kon aantonen dat ze ten laste was voorafgaand aan de aanvraag en dat ze niet kon aantonen onvermogen te zijn.

Het beroep bij de RW werd verworpen. (stuk 3)

Op 16.09.2017 diende verzoekster voor de eerste maal een aanvraag in via haar Spaanse schoonzus (art. 47 Vw). (stuk 9)

De volgende stukken werden voorgelegd:

- Inkomstenbewijzen referentiepersoon: verwerende partij betwist niet dat de inkomsten voldoende zijn;*
- Attestation Administrative n° 1522 d.d. 17.10.2016 waaruit samenwoonst op hetzelfde adres blijkt; (stuk 10) Dit stuk is een officieel stuk met apostille en bovendien is dit document niet op eer opgesteld. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Verwerende partij wimpelt de bewijskracht van het document af door laconiek te stellen dat het niet betrouwbaar is. Minstens zou er niet uit blijken dat de samenwoonst recent is geweest. Uit de wet blijkt echter niet dat de samenwoonst zeer recent moet geweest zijn. Verwerende partij voegt derhalve de jure een bijkomende voorwaarde toe welke niet voorzien is in art. 47 Vw. Verwerende partij heeft eveneens geen rekening heeft gehouden met het gezin dat gevormd is in België. Minstens sedert de aanvraag verblijft verzoekster legaal in het Rijk en vormt zij alhier een gezin met de referentiepersoon. Met dit gegeven is geen rekening gehouden. De vreemdelingenwet sluit niet uit dat er een gezin kan gevormd zijn in België.*
- Attestation de prise en charge n°338/2016 d.d. 06.06.2016 waaruit blijkt dat de broer van verzoekster haar ten laste heeft; (stuk 11) Dit stuk is een officieel stuk met legalisatie en bovendien is dit document niet op eer opgesteld.*
- Attestation Administrative n°334 d.d. 17.10.2016 waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen heeft; (stuk 12) Verwerende partij ontkent niet dat verzoekster geen onroerende goederen heeft in Marokko.*
- Attestation de non imposition a la TH-TSC n° 1843 d.d. 10.06.2016 waaruit blijkt dat ze geen onroerende goederen heeft; (stuk 13) Verwerende partij ontkent niet dat verzoekster geen onroerende goederen heeft in Marokko.*
- Attestation du revenu global impose au titre de l'année 204 n° 18859/2015 waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten heeft. (stuk 14) Verwerende partij ontkent niet dat verzoekster geen inkomsten goederen heeft in Marokko.*

Uit de stukken die werden voorgelegd bij de huidige aanvraag, alsook uit de stukken voorgelegd bij de vorige 3 aanvragen staat onomstotelijk vast dat verzoekster voor haar aankomst in België en sedertdien onvermogen is.

Dit kan niet meer dienstig worden betwist.

Het is bovendien moeilijk om een negatief feit aan te tonen, zodat de voorgebrachte documenten moeten volstaan (Arrest RW nr. 145 103 d.d. 08.05.2015).

De stukken die verzoekster heeft bijgebracht zijn officiële documenten die niet op eer zijn opgesteld. Zij tonen dus in overvloed aan dat verzoekster arm was en thans nog steeds arm is.

Uit de 3 voorgaande negatieve beslissingen en de arresten van de RW is gebleken dat verzoekster niet ten laste was van haar Spaanse vader.

Nu verzoekster heeft aangetoond onvermogen te zijn kan niet betwist worden dat zij ten laste is geweest van iemand.

Omdat uit de vorige procédures is gebleken dat zij niet ten laste was van haar vader, kan thans verwerende partij niet op redelijke wijze ontkennen dat verzoekster wel ten laste was van haar broer en de referentiepersoon.

Het middel is gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat voor wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht en het rechtszekerheids- en fair-playbeginsel, de verzoekende partij het houdt bij een theoretische uiteenzetting, zonder in concreto aan te geven op welke wijze deze beginselen in casu met de voeten worden getreden. Deze middelonderdelen zijn derhalve niet ontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze vermeende schending van deze algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke bepalingen.

De eerste bestreden beslissing –deze tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden- is genomen op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

[...].”

Artikel 47/3,§2 van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.4. De verwerende partij stelt in essentie vast, na een analyse van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, dat niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij acht de beslissing kennelijk onredelijk. In de mate dat zij verwijst naar eerdere aanvragen die zij deed in functie van haar Spaanse vader, naar de daarbij voorgelegde stukken, de daaruit voortvloeiende beslissingen en de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na beroep, moet erop worden gewezen dat deze gegevens thans niet relevant zijn, nu de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag die verzoekster in een andere hoedanigheid, met name als schoonzus van mevrouw E.J.S., heeft ingediend en met in achtneming van de in het kader van deze specifieke aanvraag voorgelegde stukken.

Betreffende de inkomstenbewijzen van de referentiepersoon stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet betwist dat deze inkomsten voldoende zijn. Echter, dit argument doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ze niet van aard zijn om aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de "attestation administrative n°1522 van 17 oktober 2016 had de gemachtigde het volgende gesteld:

"'attestation de administrative' n° 1522 dd. 17.10.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene, de referentiepersoon en haar echtgenoot voor hun vertrek uit AZ op hetzelfde adres woonachtig waren: echter, uit de gegevens van het administratief dossier (OV (...)) en het Rijksregister van de referentiepersoon blijkt dat ze zich in juni 2010 in Antwerpen aanmeldde en sindsdien ononderbroken in ons land verblijft. Voor haar verblijf in België was ze woonachtig te Arnhem; haar drie kinderen werden in Nederland geboren (°2003 – Rotterdam; °2006 – Arnhem; °2010 – Arnhem). Haar echtgenoot vestigde zich in maart 2008 in België; voorheen verbleef hij in Spanje. De inhoud van dit attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient vermeld te worden dat dit attest geen data vermeldt, en er dan ook niet uit blijkt in welke perioden zowel betrokkene als de referentiepersoon op dit adres woonachtig zouden geweest zijn. Uit dit stuk kan niet opgemaakt worden wanneer zowel betrokkene als de referentiepersoon Marokko verlieten, en of deze aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat het gaat om een officieel stuk met apostille, en dat het niet op eer is opgesteld, zodat niet kan worden getwijfeld aan de authenticiteit ervan. Verder blijkt uit de wet niet dat de samenwoning zeer recent moet zijn geweest, zodat de verwerende partij in wezen een voorwaarde toevoegt aan artikel 47 van de Vreemdelingenwet. Bovendien is geen rekening gehouden met het feit dat het gezin werd gevormd in België: minstens sedert de aanvraag verblijft verzoekster legaal in het Rijk en vormt zij hier een gezin met de referentiepersoon. De Vreemdelingenwet sluit niet uit dat er een gezin kan zijn gevormd in België.

De verzoekende partij, door te stellen dat niet is uitgesloten dat het gezin kan zijn gevormd in België, lijkt in eerste instantie voorbij te gaan aan de voorwaarde dat zij in het land van herkomst, ten laste moest zijn of deel moest uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, zoals artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Zij kan derhalve niet worden bijgetreden. Derhalve moet zij bewijskrachtige gegevens bijbrengen die aannemelijk maken dat zij in het land van herkomst óf ten laste was van de referentiepersoon óf deel uitmaakte van haar gezin.

Het "attestation administrative" waarvan sprake, maakt melding van het feit dat de betrokkenen samen op hetzelfde adres woonden alvorens zij uit A.Z. zijn vertrokken. Zelfs zonder de betrouwbaarheid van het document te betwisten, kan samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat dit attest geen data vermeldt, en er dan ook niet uit blijkt in welke perioden zowel betrokkene als de referentiepersoon op dit adres woonachtig zouden geweest zijn, zodat er niet uit kan worden opgemaakt of deze aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De verzoekende partij betoogt dan wel dat uit de wet niet blijkt dat de samenwoning recent moet zijn geweest, maar hierover moet het volgende worden gesteld:

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, er niet geheel mee samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

Ze heeft betrekking op de zogenaamde ruimere familieleden, dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, lid 5, e) van richtlijn 2004/38/EG dat luidt als volgt:

“in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of het land van waaruit zij binnenkomen afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Een omzetting mag er niet toe leiden dat aan artikel 3 van richtlijn 2004/38/EG een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

Lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De twee doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaan erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf.

conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De vereiste dat een familielid-derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van de twee doelstellingen van richtlijn 2004/38/EG te worden geïnterpreteerd, met name het vergemakkelijken van het vrij verkeer van de burgers van de Unie en het bevorderen van de eenheid van het gezin.

Het is nuttig te verwijzen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

(...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het Hof van Justitie dient de betrokkene dus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Er is dus een bijzondere band van afhankelijkheid vereist. Deze bijzondere familiale afhankelijkheidsbanden kunnen volgens het Hof in dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. Evenwel moet ze in elk geval bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Aldus geeft het Hof het tijdstip (het ogenblik van de aanvraag)

en de plaats (land van herkomst) aan ten aanzien waarvan een situatie van afhankelijkheid moet worden beoordeeld.

Het begrip “land van herkomst” wordt door het Hof van Justitie verder nader toegelicht als de staat waarin de aanvrager verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman aangegeven, met verwijzing naar de conclusie van advocaat-generaal Bot, dat het begrip “land van herkomst” kan slaan op lidstaten en derde landen en niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is of het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. In het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie, kan het land van herkomst dus zelfs een ander land zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt.

Het feit dat in het arrest Rahman wordt geduid dat het land van herkomst de staat kan zijn waarin een familielid-derdelander verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen – waarmee het Hof van Justitie heeft willen aangeven dat het begrip “land van herkomst” niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is en dat in het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie het land van herkomst zelfs een ander land kan zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt – impliceert evenwel niet dat dat men het gastland steeds automatisch als het land van herkomst dient te beschouwen, zoals de verzoekende partij meent te kunnen doen gelden.

Verder kan niet worden voorbijgegaan aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt inderdaad, zoals de verzoekende partij dat ook al had aangegeven, het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk,

een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie").

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

"De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987).

"(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld." (Arrest "Jia" van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Gelet op het hiervoor gestelde, kan worden geconcludeerd dat de aanvrager in beginsel, voor zijn komst in het gastland waar hij de Unieburger begeleidt of vervoegt, in het land van herkomst afhankelijk (d.i. ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin) dient te zijn van de referentiepersoon en dit tot het moment van de aanvraag om gezinshereniging.

Hier wringt in casu precies het schoentje: gelet op de verblijfsantecedenten van de betrokkenen, die niet wordt betwist door de verzoekende partij, toont het bedoelde attest niet aan dat de verzoekende partij, voor haar komst in het gastland waar zij de Unieburger begeleidt of vervoegt, in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dit tot het moment van de aanvraag om gezinshereniging. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat het attest n° 1522 van 17 juni 2016 niet deugdzzaam werd beoordeeld.

De verzoekende partij richt vervolgens haar pijlen op de beoordeling van het "attestation de prise en charge n° 338/2016 van 6 juni 2016 en stelt dat uit dit stuk blijkt dat haar broer haar ten laste heeft. Het gaat om een officieel stuk met legalisatie en niet op eer opgesteld, zo betoogt zij. Echter toont zij niet met concrete argumenten aan dat de gemachtigde op verkeerde of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het stuk niet voldoet omdat verzoekster moet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste is geweest van de referentiepersoon, i.e. haar schoonzus, en dat hoe dan ook dit attest enkel iets zegt over de situatie in juni 2016, op een ogenblik dat verzoekster dus reeds in België verbleef en er geen stavingsstukken van het attest worden voorgelegd. Het geviseerde motief blijft dus onverminderd overeind.

Aangaande het attestation administrative n° 334 en het attestation de non imposition à la TH-TSC n° 1834 betoogt verzoekster dat de verwerende partij niet ontkent dat hieruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen heeft in Marokko. Echter, weerom moet worden vastgesteld dat zij geen concreet

verweer voert tegen het oordeel van de gemachtigde, die stelt dat de verzoekende partij op datum van deze attesten reeds in België verbleef en ze dus niets zeggen over de situatie vóór haar komst naar België. Ook dit motief blijft dus staan.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar de *“attestation du revenu global impose au titre de l'année 204 n° 18859/2015”*. Zij stelt dat verwerende partij hiermee niet ontkent dat zij geen inkomsten heeft in Marokko. Diengaan de stelt de bestreden beslissing wederom dat het attest niets zegt over de situatie voor haar komst naar ons land, hetgeen op geen enkele manier door verzoekster wordt weerlegd.

Samenvattend moet worden gesteld dat de verzoekende partij niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat uit de stukken die werden neergelegd onomstotelijk blijkt dat verzoekster arm en onvermogen was voor haar komst naar België en dat, omdat in de beslissingen inzake haar vorige aanvragen en in de arresten van de Raad daarover steeds werd gesteld dat niet was aangetoond dat zij ten laste was van haar vader en zij toch ten laste van iemand moet zijn geweest, dat redelijkerwijze niet kan worden ontkend dat verzoekster ten laste was van haar broer en de referentiepersoon. Immers, geen enkel afdoende bewijs werd voorgelegd van het feit dat verzoekster in haar land van herkomst onvermogen was –de stukken dienaangaande zijn opgemaakt op een datum waarop verzoekster al een hele tijd in België verbleef, ze specificeren overigens ook geen tijdvak en zijn in de tegenwoordige tijd opgesteld- en al evenmin dat zij ten laste was van de referentiepersoon. De these van verzoekster dat, als zij niet ten laste was van haar vader dan automatisch moet worden aangenomen dat zij ten laste was van haar broer en de referentiepersoon, gaat evenmin op, nu zij niet kan worden ontslagen van het leveren van enig bewijs van haar beweringen.

Waar verzoekster ten slotte betoogt dat het moeilijk is om een negatief feit aan te tonen zodat de voorgebrachte stukken moeten volstaan, valt niet in te zien wat zij daarmee bedoelt: op geen enkele wijze toont zij aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij (financieel) ten laste was van de referentiepersoon in haar land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft geoordeeld dat *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken [...] niet afdoende [blijkt] dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging [en dat] betrokkene [...] dus niet afdoende aan[toont] te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*, of dat zij daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.5. Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing alleen al om die reden als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS